

Ady Endre: Én vagyok a csókok kapitánya

Én vagyok a csókok kapitánya

Lila csikarás fekete havon

Láb, melyet kupán rúgott az élet

Vérző saláta, kékszemű atom.

Szeretnék látni a ravatalon

Zöld petrezselyemmel a nyakadon

Mikor az oceánból lábvizet veszel

Mint indus kertben sápadt bacillus.

Szájad kerek asztal

Sóhajtásod a szmokingos titán

Mely átsuhan a lila trombitán.

A verset Ady dédapánkkal, Geréby Pállal vívott párbaja után írta, körülbelül úgy 1900-ban, Debrecenben. Mindkettejük sebesülését követően kibékültek, és hajnalig tartó hatalmas muriba fogtak. Ennek során, dédapánk felszólítására írta fenti szonettet. Valami ilyesmi hangozhatott el a családi történet szerint, hogy 'Bandikám, ha olyan jó költő vagy, írd már itt egy verset magadról.'

Ady szonettjét ifjúkoromban írtam le, nagyapánk diktálása nyomán. A szonett egy verszakára nem emlékezett már.

A párbaj kiváltó oka egy színházi összeszólalkozás volt, ahol Ady leült Pál dédapánk helyére. Hogy pontosan mi történt, és miért nem akarta átadni a helyét, nem világos, de a történet szerint egy pofon is elcsattant.

A történethez az is hozzá tartozik, hogy a párbajt valóban kibékülés követte, sőt, dédapánk Adyt Párizsban is meglátogatta a kilencszázas évek elején, a történetek szerint azzal a céllal, hogy ismét méltó murit csapjanak.

Mindkét esetről volt újsághír, ezeket láttam régen. Remélem, a hagyatékból előkerülnek a nagy becsben tartott megsárgult lapok.

(Lejegyezte ifj. Geréby György)